

Mese kis kék esőcsepről

Történt egyszer, hogy egy hatalmas nyári zápor közben, egy kis kék esőcsepp hullott a földre. Olyan picike volt, hogy senki sem vehette észre szabad szemmel. Csak egy lila virág érezte az erdő mélyén, hogy valaki a szirmaira hullott.

- Üdvözöllek, kedves vízcsepp – szólt a virág.
- Hol vagyok? – ébredezett a kis kék esőcsepp, miközben dörzsölgette kis kék szeméit.
- Az erdőben vagy – válaszolt a virág. – Pont idehuppantál a szirmomra. Tudod, az imént még zuhogott az eső.
- Esett az eső? – ámuldozott a vízcsepp. – Én csak arra emlékszem, hogy nemrég még egy felhőn üldögéltem a testvérkéimmel és lógattuk a lábunkat. Aztán valami nagyot dörrent.
- Bizony-bizony, és rögtön azután pedig eleredt az eső – mondta a virág.

A kis esőcsepp lábra állt és körülkémlt, hátha megpillantja testvérkéit. De csak azt látta, hogy az egész erdő csupa víz és sár. Közben a napocska elődugta meleg arany sugarait és megcirógatta az eső áztatta növényeket.

- Most mi lesz most velem? – kesergett a vízcsepp. – Hogyan fogom megtalálni a testvéreimet?
- Akár itt is megvárhatod őket – szólt a virág. – Ha attól tartasz, nem vagyok most szomjas, biztosan nem foglak meginni. Üldögélhetsz békésen a szirmaimon vagy sétálhatsz egyet a levélkéimen. Csak arra vigyázz, hogy ha lemész a száramra, ott már nem tudok vigyázni rád – figyelmeztette. – Ha pedig útnak indulsz, akkor nagyon vigyázz, mert az erdő sok veszélyt rejt.
- Nincs más választásom – felelt a vízcsepp. – Nem várhatok itt, mert ha a testvéreim útra kelnek, akkor végképp lemaradok, és sosem találom már meg őket.

Azzal lecsusszant a virág levelén, s máris lent volt a nedves talajon. Az erdő hatalmas volt és gyönyörű. Érezte a mohák, a nedves föld eső utáni illatát, gyönyörködött a fák lombjain átszűrődő napsugarakban. Csupa olyan dolog, amit azelőtt még sosem látott a kis esőcsepp. A sok új élménytől nagyon boldog lett és rögtön futásnak eredt.

Egyszer csak kiabálásra lett figyelmes. Egy egér és a hétpettyes katicabogár vitatkoztak.

- Igenis biztos vagyok benne, hogy te rágtad össze a növényeim leveleit! – kiabált a nyúl a katicára.
- Hidd el, nem is jártam erre! – védekezett a katica.
- Elnézését, hogy megzavarom a vitát, - szólt közbe a kis vízcsepp. – de nem látták valamerre a testvéreimet?

A nyuszi és a katicabogár abbahagyták a civakodást és mindketten a vízcseppre figyeltek, majd a nyúl szólalt meg először:

- Mindenhol csak a magadfajtákat látni ilyenkor, eső után. Minden csupa víz. Mégsem találod a testvéreidet?
- Elveszítettem őket – mondta szomorúan a kis esőcsepp. – Segítenétek, hogy merre induljak?
- Menj csak egyenesen az orrod irányába, amerről a patak zúgását hallod! Eső után minden víz ott szokott összegyűlni, lehet, hogy ott megtalálod a testvéreidet – szólt a katica.
- Köszönöm! – kiáltott vígan a vízcsepp és sietve útnak indult.

Ahogy mendegélt, észrevette, hogy a napsugarak egyre mélyebbre hatolnak az erdőbe. Eddig csak a fák lombjait világították meg, most már azonban a bokrok leveleit simogatták. A napocska meleg ujjacskái hatására a virágok szirmairól lassacskán elkezdett felszáradni az eső.

- Milyen szép idő van – gondolta. – A testvéreim már biztosan elérték a patakhoz. Örülök, hogy újra találkozhatok velük és még előtte legalább sétálhatok is egy nagyot.

Hirtelen egy borz ugrott elé. A karmait jól kitolta, és úgy vicsorgott a kis kék esőcseppre, hogy az halálra rémült tőle.

- Mit keresel itt, te kis vízcsepp? – kiáltott rá a borz. – Ez az én területem, itt nem sétálhatsz csak úgy keresztül, anélkül, hogy engedélyt kértél volna tőlem! – azzal kivillantotta két rémisztő szemfogat.

A kis vízcsepp szeme elkerekedett rémületében, és azt sem tudta hirtelen, hogy mit válaszoljon. Végül így szólt:

- Kérlek, ne haragudj kedves borz! Nem akartalak megzavarni, és nem tudtam, hogy ez a te területed. Én csak követtem az eső útját. A hangosan zúgó patakhoz tartok, hogy megkeressem a testvéreimet – szabadkozott.
- Engem nem érdekel, hogy kit keresel és hova tartasz, csak az érdekel, hogy nincs itt keresnivalód. Kotródj a területemről vagy különben azonnal megiszlak! – ordította dühösen a borz.

A kis vízcsepp egészen elkeseredett.

- Hogyan lehet valaki ennyire gonosz és indulatos? – gondolta. S ahogy így kesergett, bánatában eleredtek a könnyei. A könnycseppjei aprócska vízcseppeként gurultak a földre, ahol apró árkot ásva tovacsordogáltak. Hogy megvizsgálódjon, leült egy kavicsra.
- Nahát! – nézett körül – Mintha minden egy picit nagyobb lenne körülöttem. Hogyan lehetséges ez?! – álmétkodott.

A napocska sugarai már a bokrok aljait cirógatták. Egyre melegebb lett. A kis kék esőcsepp érezte, hogy fárad.

- Nehéz dolog ez a gyaloglás – gondolta. – Sokkal könnyebb volt csak úgy lehullani a felhők tetejéről alvás közben. Pihenve utazni a legkönnyebb. Vajon messze van még az a patak? – töprengett.

Ahogy üldögélt a kavicson, arra lett figyelmes, hogy a kavics megmozdul. Megkapaszkodott a szélében, mert úgy érezte, hogy a kavics emelkedni kezd. Csak emelkedett és emelkedett egyre feljebb, mígnem egyszer csak megállt. A kis esőcsepp előredőlt, és a kavics alá kukucskált, hogy megnézzé mi történt vele. Hát akkor látta, hogy egy giliszta mászott ki a föld alól, és a kavicsot, amin a vízcseppecske üldögélt a feje tetejével a magasba emelte.

- Hahóóó! - kiáltott a kis vízcsepp – Giliszta úr, megtennéd, hogy leteszél a földre?
- Ki kiáltott? – lepődött meg a giliszta, akinek csupa föld volt a feje teteje. – Ki szólított? – tekingetett körbe – Nem látok senkit.
- Persze, hogy nem látsz, – válaszolta kacagva az esőcsepp. – hiszen itt üldögélek a fejed tetején, a kavicson.

A giliszta nagyon meghökkent, hogy valaki üldögél a feje tetején. Gyorsan letette a követ – és mivel már öreg volt és rövidlátó – a szemére biggyesztette a szemüvegét, hogy megnézzé, ki az.

- Üdvözöllek kicsi vízcsepp. Nem csoda, hogy nem láttalak szemüveg nélkül, hiszen nagyon apró vagy – szólt a giliszta.
- Nem vagyok én apró! – sértődött meg az esőcsepp. – Egy átlagos esőcsepp vagyok, pont lehulltam az égből a lila virágra, aztán a lila virágtól útra keltem, hogy megkeressem a testvéreimet, akik valószínűleg már a pataknál vannak. Tudsz nekem segíteni, hogyan juthatok el a hangosan zúgó patakhoz? – kérdezte a cseppecske.

A giliszta csak nézegette a parányi esőcseppet, forgatta a szemüvegét, majd megszólalt:

- Esőcseppecske, nem akartalak megbántani, de tényleg nagyon kicsi vagy. Mióta vagy úton? –

érdeklődött.

– Nem tudom – válaszolta tünődve a kis kék esőcsepp. – Találkoztam a lila virággal, a nyúllal és a hétpettyes katicával, a borzzal, aki nagyon gonosz és most találkoztam veled, a gilisztával. Nem tudom, mióta vagyok úton, csak azt tudom, hogy már kissé elfáradtam. De sietnem kell, különben nem várnak meg a testvéreim és akkor egyedül maradok.

– Kicsi cseppecske, – mondta kedvesen a giliszta – szerintem te kezdesz felszáradni. Bár te nem érzed, már egészen apró vagy, és ha hamarosan nem találod meg a testvéreidet, akkor attól tartok már nem is fogod. A napocska egyre erősebben és melegebben süt és felszárítja a magadféle apró vízcseppeket. De van egy ötletem! – folytatta. – Ha akarod, szívesen a hátamra veszek és elviszlek a földalatti járataimon át egy darabig. A patakig nem tudlak elvinni, mert ha az én járataim a vízzel találkoznának, akkor bizony a bezúduló víz elmosná a lakásomat, de talán ennyivel is a segítségedre lehetek. A föld alatt a napocska nem ér el téged arany sugaraival és akkor talán nem száradsz fel teljesen, mielőtt odaérnél a testvérekéidhez.

A kis vízcsepp hálásan megköszönte a segítséget, felkapaszkodott a giliszta kicsit földes és nedves, puha hátára, és útra keltek. A giliszta legyűrűzött a föld alá, ahol nagyon hirtelen sötét lett. A kis kék esőcsepp azt sem tudta, hogy merre jár, hiába hegyezte füleit, hiába meresztgette szemeit, semmit sem látott a vaksötétben. Az utazás valójában nem volt nagyon hosszú, a kis esőcsepp mégis annak érezte. Egyre inkább elfáradt, és attól félt, hogy ez azt jelenti, hogy megint kisebb lett. Hirtelen a giliszta megemelkedett, és újra kijutottak a föld fölé, ahol ezernyi napsugár sütött mindenfelé a réten.

– Sajnálom kis vízcsepp, de csak ennyit tudtam tenni érted, – szölt a giliszta – innen egyedül kell tovább menned. A járataim csak eddig tartottak, a napra én sem mehetek, mert elpusztulnék, de további jó utat kívánok neked.

Mielőtt még a cseppecske megköszönhette volna a segítséget, a giliszta hirtelen eltűnt a földalatti járatban.

– Most mi tévő legyek? – gondolkozott a kis kék esőcsepp. – Nagyon fáradt vagyok. A patakot nem látom sehhol, lehet, hogy még nagyon messze van, és nem mehetek ki a rétre, mert akkor azonnal felszárítana a napocska.

Leült egy fűszál tövében és a kimerültségtől azon nyomban elaludt. Amikor felébredt azt érezte, hogy repül. Ugyanúgy repül, mint amikor az égből hullott alá. Körülnézett és azt látta, hogy egy madár tollain fekszik.

– Hogyan kerültem ide? – töprengett. A szél egyre erősebbé vált és felfedezte, hogy már nem is tud mozogni. Érezte, hogy egyre kisebb és kisebb lesz. Minden erejét összeszedve kiáltott a madárnak:

– Madárka, hogy kerültem ide és hova tartunk? – érdeklődött. A madár sajnálkozva nézett rá és azt mondta:

– Nagyon el vagy már gyengülve kis kék esőcsepp, hamarosan teljesen megszáradsz. Sietnünk kell, mert különben nem láthatod a testvéreidet.

– De honnan tudsz te rólam? – kérdezte a cseppecske.

– A nyúl és a katica meséltek rólad. Aztán véletlenül a rét felé repültem és láttam, hogy ott fekszel, gondoltam segítsek – szölt szelíden a madár.

A kis kék esőcsepp csak fáradtan feküdt a madár hátán. A szél cirógatta, simogatta, és a kis vízcseppnek lassan az utolsó ereje is elfogyott. Lassan álomba szenderedett. Ekkor a madár ereszkedni kezdett. Óvatosan leszállt az erdőben. A kis vízcsepp álmában patakcsörgedezést hallott. Nem tudta, hogy már valóban a pataknál járnak. A madár előrehajtotta fejét, és olyan mozdulatot tett, mintha inni szeretne a patakból. Az apró pici esőcsepp végiggördült a nyakán, végig a feje tetején, egy percre megült a madár csőrén – mintha éppen búcsúzkodna – majd belecsoobbant a patakba.

- Viszlát! – szólt a madár. – Hosszú út áll még előtted és a testvéreid előtt, kis kék esőcsepp.
A madár még egyszer a patakra nézett, majd tovaröppent. A kis esőcsepp boldogan összelelkezett testvérkéivel, és tovaúszott a csörgedező vízben.